Introitus: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy… Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.“ (Janovo evangelium 1:14 a 16)

KK 60 Radostně tě uctíváme
KK 343 Neseme zprávu o naději (po kázání)
KK 338 Jsem bouří žití znaven...

„Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střech. A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle. Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všecky vlasy na hlavě. Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců. Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.“
Matoušovo evangelium 10:26-33

„Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“
Jozue 24:15

Dětem: V Ústí nad Labem jsme měli bratra Cvrčka. Chudák, trpěl nemocí, která mu nedala spát. Pohled na něj, byl pohledem na nevyspalého muže, který je zkoušen nemocemi. Jezdil vždycky v trabantu a po roce 1989 dostal od svých příbuzných auto kdesi z ciziny. Zaparkoval u modlitebny na malém parkovišti a po bohoslužbách se chystal odjet. Automatická převodovka se mu ale nějak porouchala a autem zmítala dopředu a dozadu. Nešťastný bratr vypadal naprosto zdrceně, když přišel zpět do vestibulu s tím, že zničil několik aut kolem sebe. Jsou síly, které nezvládneme. Vyzkoušíme si reflexy. Klepnu jednoho figuranta pod koleno. Ač ani nechce, po úderu pod čéšku se mu nožka pohne dopředu. Proč to děláš? Na světě jsou síly, které působí mimo naše chtění. V dobrém i ve zlém. Proto nám nezbývá nic jiného, než se svěřit Pánu Bohu. Což uděláme i teď, pojďte do kruhu, budeme se modlit.

Musíš věřit!

Zdá se, že se opět vracíme do poměrů v naší společnosti, kdy věřit ve skutečného Boha, který odpovídá, je zvláštní, nebezpečné, blízké pomatenosti. Mohl by to řešit vhodný pobyt v nějakém ústavu, v němž se léčí lidé postižení úpornými vidinami.

Svět je složitý, nepřehledný a kdo slyší Boha, slyší hlasy a není úplně v pořádku. Držet si rozhled, číst, poslouchat a analyzovat je nesmírně náročné a únavné. Jakou volbu má tedy dnešní člověk? Jakou podobu má mít víra dnes? Poddat se a plout s dobou, stíhat jen to, co zabaví děti, nasytí pozornost a břicho? A nebo - přitvrdit? Horlivě a útočně mluvit i jednat při vyznávání víry. Zvyšovat nároky na sebe a na druhé. Nutit! Tlačit!

A najednou do těchto otázek přijde kazatel a řekne: „Bez víry však **není možné** zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, **musí věřit**, že Bůh jest a (v souvislosti věty) **musí věřit**, že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (dopis Židům 11:6) Můžete mi říci: „Vždycky jsme Vás považovali za laskavého a uznalého. A tak už taky přitvrzujete?! Už vám nezbylo nic jiného?“

Bratr Tomáš Rejman tu před čtrnácti dny hovořil o víře, která je (1) činná, (2) trpělivá a (3) věrná i v hojnosti. Děkuju mu za to, protože se nemusím věnovat víře jako takové. Nebudu tedy mluvit o víře jako o nějakém pocitu či vnitřním přesvědčení. Nebudu víru představovat jako souhlas s nějakými skutečnostmi poskládanými do vyznání. Postavím se čelem ke dvěma nárokům obsaženým v textu: (1) **Musí věřit**, že Bůh je… a (2) **Musí věřit**, že se Bůh odměňuje a že odplácí těm, kteří jej usilovně hledají. Budu se snažit představovat Boha jako toho, který působí a drží naši víru uprostřed našich mimovlných reflexů.

Celá kapitola a vlastně celá kniha napsaná Židům rozptýleným v tehdejším světě je napřažena do budoucnosti. Je psána zcela zjevně těm, kteří pro svou odloučenost od náboženského života,

svátostných vůní, velkých a nadšených shromáždění - žijí těžce. Nemají chrám, ale přesto jsou vedeni k tomu, aby přistoupili před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry (Židům 10:22).

V jedenácté kapitole Knihy psané Židům se používá výčet hrdinů víry. Je to dáno asi okolnostmi vzniku knihy odkudsi z Říma. Tak to dělaly i jiné židovské spisy té doby - Kniha Ježíše Siracha 44:1-49:16, Kniha Moudrosti 10:1-21, knihy Makabejských a další, které řadíme mezi apokryfní.

V jedenácté kapitole, kterou čteme, se absolutní nároky víry dokládají výčtem významných příkladů. Na rozdíl od zmíněných výčtů z apokryfní literatury nejsou mezi svědky víry žádní králové (jednou je tam zmíněn David 11:32, ale nikoli v královské roli) a nejsou tam ani kněží. Očekávané zářné okamžiky dějin tam nejsou a nečekané tam jsou. (Abraham je tam v roli poutníka, nikoli smluvního partnera Božího, který zažívá okamžik uzavření smlouvy.) Všichni, kdo jsou tam popsáni, a) měli v souvisloti se svou vírou co do činění s blízkostí smrti. Buď jim hrozila a nebo na ně dopadla. b) Příběhy o víře všech těch lidí jsou popisovány v naději, bez nároku a skutečné představy o naplnění. Žili tak - do vzduchu… c) Vypsaní hrdinové žili svou víru mimo chrám, mimo tehdejší místa se zvláštním duchovním významem, prostě kdesi; byli to *outsideři* ve všech smyslech slova.[1]

A aby přežili, aby zvládli svůj příběh, tak prostě **museli věřit**, že Bůh je, a **museli věřit**, že se Bůh odměňuje těm, kdo ho hledají. To není nějaké přitvrzování, to je prostá úvaha. To dá rozum. A stejně tak, kdo chce obstát v té dnešní době, kdy je všechno volné s heslem „můžeš a nemusíš“,[2] ten **musí věřit**. To přece dá rozum!

A co to znamená? **Co tedy musím**? Co je ta víra v našich podmínkách:

1. Když **musím** věřit, že Bůh je, jednám tak, že všechno Pán Bůh vidí, že jsem před jeho tváří. Není nic skrytého, jak jsme slyšeli z evangelia. Tedy není to slepá víra. Není to sebevražda mozku. Sázím na to, že Bůh je u všeho! A že mi je Bůh blízko ve chvílích, když se v mém životě objevují reflexy, které bych si vůbec nepřál a bojím se jich.[3] Sázím na to, že mne nikdy nenechá.
   Řeknu to příkladem: Vzpomínám si na paní profesorku Střasličkovou, předsedkyni školního výboru KSČ na mé střední škole, jak si mne veřejně podala ve vyučovací hodině - tuším, že českého jazyka - a udělala ze mne zcela záporný příklad pro studenty. Představila mne jako člověka, který *ještě dnes* věří v Boha… Prostě obrázek slepé víry! Nedal jsem si to líbit a odvětil jsem jí tehdy (v roce 1978), že „já, paní profesorko, vycházím ze zcela nesporných skutečností, ale příkladem slepé víry je určitě ten, který *ještě dnes* věří komunismu po všem, co nám ukázal.“ Prostě jsem si tehdy říkal, že se k Bohu a jeho věrným svědkům musím přiznat, že před ním a ani před lidmi nemá smysl nic hrát. Všecko přece vidí, nic není skrytého.

   Na rozdíl od toho slepá víra valí dopředu a nemyslí. S přesvědčením, že skvělé myšlenky třeba komunismu či čeho, jednou zvítězí a dobře dopadnou. Přemýšlivé křesťanství čte, přemýšlí, argumentuje, diskutuje. Nebojí se jít do sporu a žije před Bohem pravdivě. Připouští si možnost omylu. Řeknu to osobně: Což znamená, že se o svém životě poradím, že si pozvu kolegu, půjdu k psychologovi, aby mi pomohl zhodnotit minulé kroky a řekl mi, co si o nich myslí. Stejně jako já si bratr či sestra přiznává skutečnost, objeví své meze a najde své možnosti. Nic není tabu v pravé víře! Čelem se postavíme vůči Pánu Bohu a zařídíme se podle toho. To je víra! Ptáme se: Mám na to (věk, peníze, síly a zdraví) a nebo nemám. Zvládnu to a nebo ne. Tohle je víra, tohle udělat musím!

---

[1] The Jewish Annotated New Testament, Ed. Amy-Jill Levine, Marc Zvi Brettler, Oxford University Press 2011, p. 421

[2] Nebo v opačném pojetí, jak se dnes říká zdrceně a omluvně: „Když musíš, tak musíš!“ Což byl příklad jedné reklamy, která byla za hranou https://www.idnes.cz/ekonomika/domaci/rekama-na-fidorku-sokovala.A150907_114807_ekonomika_fih či výčet televizních dokumentů z roku 2000, pojednávajících o závislostech.

[3] Takto osvobozuji teenagery k vyprávění o jejich sexualitě; takhle vyjdou ven jiné směry orientace, které není hned třeba vytrubovat na veřejnosti. Takhle povzbuzuji člověka, aby se sám sebe neděsil, ale aby se pokusil zvládnout to, co zvládnout může a se zbytkem důvěřivě přišel za svým Pánem.

Pro nás Litomyšlské to znamená, že si připustíme třeba toto: Postavili jsme a otevřeli jsme před osmi lety Nový kostel. V našich myšlenkách je to často „modlitebna“, kam jdeme jednou za čas, třeba v neděli. A pak, když potřebujeme a chceme. Tak má Nový kostel jistě fungovat, ale především jej musíme brát jako dům Pánův, kde členové církve představují servisní tým pro veřejnou službu lidem kolem. Považte: Už jednáním při stavbě - darovaný pozemek - a vstřícností při úpravách - dostali jsme v průběhu let hodně peněz. Loni i letos zřejmě dostaneme, zrovna jsme vypsali žádost. Tím jsme vstoupili do závazku služby, někdo od nás něco očekává. Tu službu možná nezvládneme sami, ale určitě ji máme řídit. Dochází nám, že náš kostel po osmi letech potřebuje pořádnou revizi, kterou udělat musíme! To je krok víry! Ještě jinak: Je jasné, že jednat a být s lidmi ve veřejném životě města a v ekuméně není podílem na litomyšlském šosáctví, ale je to odpovědnost za lidi, se kterými ten Nový kostel sdílíme. Je to naše vyznání víry!

Věřit, že Bůh je, to znamená připustit si skutečnost a počítat s Bohem. Rozpočet sboru skládáme společně z našich financí. Státní peníze, které hrály a ještě hrají významnou roli, valem ubývají. Někdo to v církvi měl dávno naléhavě říkat! Proto se na provoz musíme skládat společně. Na některých místech skládají rozpočet tak, že s velkými modlitbami nejprve slíbí, co během roku dají. Přinášejí to formou písemného závazku do schránky během bohoslužeb v kostele a velmi vážně se modlí, aby jim po zralé úvaze Pán Bůh dal vydělat. Byl jsem u toho v Park Street Church v Bostonu.

Ale nejenom peníze. Když Bůh je, pak i my musíme být. To je víra! Pak se na práci skládáme společnými silami. Nemohu se postavit stranou a říci, že se mi už nechce a nebo, že se mi vůbec nechce. Odcházím z nějaké služby s dobrým svědomím teprve tehdy, když jsem vše předal; nejlépe, když jsem si vychoval nástupce.

2. Když Bůh je, pak jakýkoliv člověk, který byť jen návštěvou vejde do našeho společenství, je tam, kde je Bůh. A tady **musí** být vše jinak, než všude jinde ve světě. Bůh je v našich vztazích, je tedy v každém hovoru. Není možné s někým jednat tak a se druhým jinak. Na někoho brát ohledy, protože je nám bližší a jiného brát zkrátka. Když Pán Ježíš slíbil, že kdekoliv, „kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Matoušovo evangelium 18:20) nemluvil podle mého soudu vůbec o číslech - *dva* či *tři*. Nemluvil o *velikosti* shromáždění, ale o *kvalitě* shromáždění. Slíbil být svědkem rozhovoru a modlitby. Na nic, ani na svou víru nejsme sami. Na nic z toho, co musíme, nejsme sami. To není naše věc, ale především Boží věc. Vždycky je po boku někdo, kdo mne nenechá samotného, v kom je se mnou Kristus. To vždy, když přicházíme s rozhodností víry: „Já pak a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“ To není slepota, to není tvrdost. To je důvěra. Naše křesťanství musí být lidsky poctivé, závazné, férové a odpovědné.

3. Ještě dodávám, že naše křesťanství **musí** být přínosné pro životní prostředí, pro zemi, kterou - jak se říká - jsme nepřevzali od našich předků, ale půjčili si ji od našich potomků.

Bratře kazateli, už dost! Jestli to tak **musí** být, tak radši beze mne. Já každý nátlak, i kdyby byl z nebe, nepřijímám! Já chci být svůj!

Na tom samozřejmě nemohu nic měnit. Rozhoduje se každý sám. Chci ale vyznat: Já nechci být svůj, já musím být Kristův. Jen dodávám - a už jsem to i naznačil - nikdy na to nebudeme sami. Vždyť skrze Ducha svatého v nás probudil svou víru. Náš Bůh je zdrojem naší víry! Nežádá, abychom točili piruety víry ze svých sil! To je taky ta druhá zpráva kapitoly z biblického dopisu Židům. Tady se přece říká, že dnes i na konci dějin platí: „Kdo k němu přistupuje…, **musí věřit**, že se Bůh odměňuje, že odplácí těm, kteří jej usilovně hledají.“ (11:6) Kdybychom měli tedy Pána Boha na židličce a tím kladívečkem ťukli, buďte si jisti, že mu ta noha cukne. Že Bůh má reflexy, že už z podstaty odpovídá. Tedy všechno, co ve víře v přítomného Boha uděláme, má dnes i v budoucnosti svůj cíl a svůj výsledek! Jdeme tedy vstříc budoucnosti spolu se všemi adresáty dopisu napsaného Židům a věříme, že na nic nebudeme sami.

Na cestu:
„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své

žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to čiňte. A Bůh pokoje bude s vámi."
Dopis Filipanům 4:4-9

Požehnání:
Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.
Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc.
Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život.
Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.
Žalm 121,5-8